

„Kes on su wanemad ja fus nad elawad?“
küüs maja-emand osa wõttes.

„Minu wanemad elawad siin linna ligidal
ühes saanna-uttsifus.“ vastas poiss.

„Kas ja oled fa koolis käinud, wõi ei olnud
see sugugi wõimalik?“ küüs maja-emand ifka suurema
osawõtmisega.

„Külokoolis, auus vroua, olen füll käinud ja
mõistan Eesti feeli lugeda, firjutada, rehfendada ja
mõnda muud asja,“ ütles poisse, „koolmeistril oli
poeg, kes freiskoolis käib, see on mulle fa wähe
Saxsa feeli lugemist ja firjutamist öpetanud. Muud
ma ei mõista.“

Maja-emandal oli wäga hää meel kõik seda
kuulda, ja ta ütles wiimaks: „Kas sul ei ole lusti
meie juure majasse tulla? Neil on just wäikest
toapoissi tarvis. Kui sa alati nii õiglaselt jääd,
nagu sa täna ennast oled üles näidanud, siis saab
su fäsi tödeste hästi käima.“

Wäga suure ja südameliku rõõmuga andis
poisse maja-emanda käele suud ja tänas teda tema
lahkuse eest. Ta lubas fa kõigest wäkest õiglane ja
sõnakuulelik olla, nii palju kui wähe tal jõudu saaks
olema. Nagu lennus ruttas ta siis wanemate juure
kodu ja jutustas neile, mis õnnega tema soffu juh-
tunud. Paari päeva pärast oli wäikene luua-kaup-
leja Jaan, nõnda oli ta nimi, juba kaupmehe juures,
kes oma abikaasaga selle poolest ühes nõuus oli
poissfest oma juure wõtta.

Kui wäiksele toapoistle lasti Jaanile nüüd fa
kenad riided peenikese moe järele teha, ja et ta üle-

üldse õige õrge ja jumekas poiss oli, tegi wad teda pees-
nemad riided veel kenamaks.

Ühel päewal, kui Jaan juba neli nädalit oli
kaupmehe juures olnud ja oma wäikest kohust hoolega
tätnud, ütles maja-emand tema vastu: „Ma olen
nainud Jaan, et sul sagebaste raamat kões on;
ütle, kas sa ei tahab veel mõnes ajas enam öpetust
saada.“

Jaan lõi kurwolt filmad maha ja ütles: „Küll
tahassis aga mul ei ole wõimalik olnud seda saada,
seest et mu wanemad weriwaeed inimesed on, kes
mind förgemasse fooli ei jõudnud saata.“

„Noh, kui sul just selle tarvis lähti en, siis
tahame selle eest hoolit fanda,“ lisas maja-emand
lahkelt juure.

Ei läinud kaua aega mõõda, siis sai Jaan
Saxsa keelus ja fa mõnes muus ajas ühe kooli-
öpetaja läest tundisid. Ta öppis, mis üles anti,
hoolega ära ja fandis see juures fa oma ameti eest,
mis füll mitte raesse ei olnud, hook.

Keelidöpetaja oli Jaaniga wäga rahul ja siiti
tema usinust ta leiwanemate ees, kes selle üle
rõõmustasivad ja temast veel enam lugu pidama
hakkasivad. Ei läinud täit aastatki mõõda, juba
koneles Jaan üsna sortinal Saxsa keelt. Kaupmees
ja tema abikaas nägiwad peagi ära, et poiss fa
muu ameti pääle kõlblik oli, kui üksi majatalitusete
tarvis. Nad pidasivad isakesses nõu teda veel
foolitada lasta tundide abiga. Nõnda sai Jaan
üksa hääd öpetust, ilma et ta koolis oleks läinud.